

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΠΙ ΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς πορτακὸν εἰς τὴν χώραν ὡς ὄργανον ἀπελευθέρωσης καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγκη αἰσθητικὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῆς	Ἐξωτερικῆς
Ἔτησίαι . . . . . 50. 16.—	Ἔτησίαι . . . . . 50. 25.—
Ἐξήμενος 8.50	Ἐξήμενος . . . . . 18.—
Τρίμηνος 4.50	Τρίμηνος . . . . . 7.—
AMERIKHΣ: Ἔτησίαι, δολλάρια 4	
Πεῖσος Β'. — Τόμος 28ος	

ΕΒΔΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΤΙΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878
 ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΒΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 19. Νομβρίου 1921

ΤΙΜΗ ΕΞΑΣΤΟΥ ΤΥΛΑΟΥ
 Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐβραϊκῶν 58. παρὰ τὸ Βασιλειῶν
 Ἔτος 49ον. Ἀριθ. 50

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ. (Συ ἔχμα)

Ἐφθασε ρωτῶντας, χωρὶς κανένα ἐμπόδιο, χάρις στὴ στολή του. Καὶ τοῦ ἔδωσαν τὴν καλύτερη θέση στὸ ταχυδρομικὸ ἀμῆξι ποῦ ἔφυγε σὲ λίγο γιὰ τὸ Πόξεν. Τὸ ταξεῖδι ἐξακολούθησε. Ἀπὸ τὸ Πόξεν, σὲ πέντε μέρες, ἐφθασε στὴν Τρέδη, περνώντας ἀπὸ Δρέσδη καὶ Χανόου.

Ὅταν ἐφθασε στὸ Ζιδέ, ἔμαθε τάκριτον πολεμικὰ νέα. Στὴν ἀρχή, ὁ Ναπολέων γιόκοσε τοὺς Συμμάχους στὴ Γερμανία. Κατόπι, μικρὸς σχετικῶς ὁ στρατὸς του, ἀρχισε νὰ υποχωρῇ. Οἱ Σύμμαχοι ἔκαμαν τότε εἰσβολὴν στὴ Γαλλία. Ὁ Ναπολέων τοὺς ἀφῆσε, μὲ τὴν ἐλπίδα οὖν τὸ Παρίσι θάντεχε καμμιά δεκαπενταρικὰ μέρες τουλάχιστον. Στὸ διάστημα αὐτὸ θάριχνόταν στὶς γραμμὰς τῆς συγκοινωνίας καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰποκόψῃ τὸν στρατὸ τῆς εἰσβολῆς. Ἀλλὰ δυστυχῶς στὸ Παρίσι, ποῦ τὰ περίμεναν ὅλα ἀπὸ τὸ Ναπολέοντα, δὲν εἶχαν φροντίσει γιὰ τὴν ἀμυνα. Καὶ στὶς 30 τοῦ Μάρτη οἱ Σύμμαχοι ἐφθασαν μπροστὰ στὴν ἀνοχύρωτη πρωτεύουσα, ποῦ τὴν ὑπερασπιζόνταν τὰ πομεινάρια τῶν στρατιῶν τοῦ Μαριὸν καὶ τοῦ Μορτιέ.

Ἡ μάχη ποῦ ἀρχισε στὶς τέσσερις τὸ πρωτὸ ἀπὸ τὴ Βιγκέννα ὡς τῆ

Μονμάρτη, τελεῖωσε στὶς πέντε τὸ βράδυ μὲ τὴν παράδοσιν τοῦ Παρίσιου.

Τὴν προηγουμένη μέρα, ἡ Μαρία Λουίζα καὶ ὁ μικρὸς Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, συνοδευόμενοι ἀπὸ ἀπόσπασμα τῆς αυτοκρατορικῆς Φρουρᾶς, εἶχαν φύγει στὸ Μπλουά.

Ὁ Γιάννης τὰ ἔμαθε αὐτὰ ὅλα στὶς 15 τοῦ Ἀπριλί.

Στὸ πρῶτο γαλλικὸ χωριὸ ποῦ ἐ-

φθασε, ἐγὼ ἀκούγε μὲ τόση χαρὰ τὴ μητρικὴν τοῦ γλώσσα, ἔδλεκε τὶς πόρτες νὰ κλείωνται καὶ τοὺς χωρικοὺς νὰ φεύγουν χωρὶς νὰποκρίνωται στὶς ἐρωτήσεις του.

Ἀποφάσισε τότε νὰ φανερωθῇ, γιὰτὴν ἑξὴν στολή του ἔκανε μισητό.

Περπάτησε ἀκόμα πολὺ, καθάλλα πάντα στάλογό του, καὶ τέλος ἐφθασε ἐν ἄλλο χωριὸ, ποῦ τοῦ φάνηκε σὰ γνωστὸ του.

Ἄμα εἶδε μάλιστα τὸ καμπαναριὸ τῆς μικρῆς ἐκκλησίας, τὴν πλατεία καὶ ἕνα ὡμορφο σπιτί μὲ κήπο στὸ βάθος τῆς πλατείας, συλλογίσθηκε:

«Ἐγὼ καὶ ἄλλη φορὰ ἦλθα ἐδῶ... Μὰ πότε;»

Ἐνας γέρος καθόταν ἀπέξω καὶ ἠλιαζόταν.

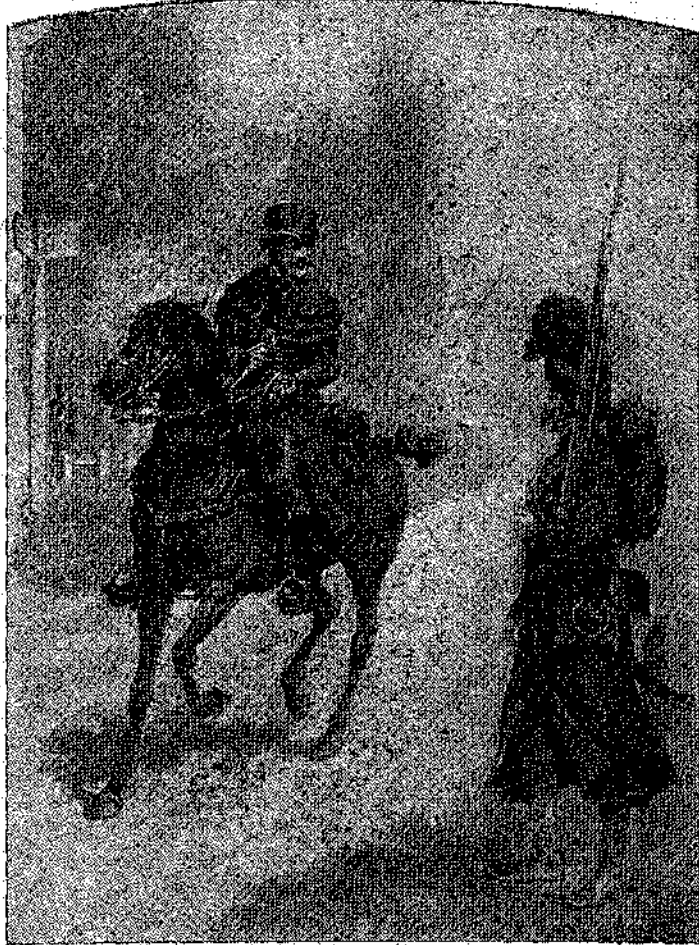
Κι' αὐτὸν ὁ Γιάννης σὰ νὰ τὸν θυμώταν. Μὰ παιδὲς νὰ ἦταν;

Πέζεψε, ἔδεσε τάλογό του στὴν καγγελόπορτα καὶ μπήκε.

—Κύριε, εἶπε στὸ γέρο, πετώντας χάμω τὸν σκουφο τοῦ Ρώσσου γρεναδιέρου. Εἶμαι Γάλλος, συνταγματάρχης τῆς Αυτοκρατορικῆς Φρουρᾶς. Αὐτὴ τὴ στολή τὴ φόρεσα γιὰ νὰ περάσω εὐκόλα τὴ Γερμανία, ἀφοῦ ἐδραπέτευσα ἀπὸ τὴ φυλακὴν τοῦ ἐχθροῦ. Θὰ μοῦ κάμετε τὴ χάρι νὰ μὲ βοηθήσετε ν' ἀπαλλαγθῶ ἀπ' αὐτὰ τὰ ρουχα καὶ νάνταμῶσω τὸν Ἀυτοκράτορα;

Μιλώντας ἔτσι, ὁ Γιάννης πέταξε χάμω καὶ τὸ σπαθὶ του μὲ τὸ ζωστήρα του.

Ὁ γέρος σηκώθηκα. —Εἰσθε συνταγματάρ

Ἄλλὰ τι ἐνόμισες; πῶς ἔβουκα τὰ πρόβατα μαζί σου; (Σελ. 894, στ. β')

χης της Φρουράς; ρώτησε βιάζοντας το κασέττο του.

—Μάλιστα. Στο 1ο των Γρεναδιέρων.

—Ακολουθήστε με. Είμαι στη διαθέσή σας!

—Αλλά καθώς έτοιμαζόταν να μπη στο σπίτι, παρουσιάσθηκε στη καγγελόπορτα μια μικρή υπηρέτρια και του είπε:

—Κύριε Μπατάιγ! τα παιδιά σας φωνάζουν.

Μπατάιγ! Μα τόνονα αυτό ο Γιάννης το θυμόταν καλά. Ποτέ μάλιστα δεν το είχε ξεχάσει!

Δεν ήταν ο καλός εκείνος δήμαρχος του Λογκβύ, πού μιζέ φορά, στα 1792, όταν ο Γιάννης δεν ήταν παρά ένας μικρός τυμπανιστής του Ένάντου, του είχε δώσει μια χωριάτικη φορεσιά για να περάση το δάσος της Αργκόννας μ' ένα γράμμα για τον Δουρριέ;

Είχαν περάσει είκοσιδυό χρόνια από τότε!

—Είσαθε ο κύριος Μπατάιγ, τον ρώτησε, ο πρώην δήμαρχος του Λογκβύ;

—Και ο πρώην και ο νύν! αποκρίθηκε ο γέρος με περηφάνεια. Είκοσι-οκτώ χρόνια δεν έπαψα να είμαι ποτέ.

—Τότε είσαθε σεις! είπε ο Γιάννης. Ναι, ναι, τώρα σας γνωρίζω. Δεν έχω όμως την αξίωση να με γνωρίσετε και σεις, γιατί τότε ήμουν παιδί.

—Πότε; εφίθύρισε ο γέρος, προσπαθώντας να θυμηθῆ.

—Τότε που μου είπατε: «Αν ξεπεράσης ποτέ από δω, έλα να κτυπήσης την πόρτα του μπαρμπα-Μπατάιγ. Θα χαρώ πάρα πολύ να σε ξαναδώ!» Θυμάστε;

—Μα πότε αυτό, πότε;...

—Δίγες ημέρες πριν από τη μάχη του Βαλιού. Είχατε άσπρα μαλλιά από τότε.

—Ναι... σήμερα είμαι ογδόντα εξη χρονών... Είδα στη ζωή μου δύο βασιλείς, μια δημοκρατία κι έναν αυτοκράτορα. Ποιός ξέρει ακόμα τι θα ιδώ!.. Μα σας δεν σας θυμομαι...

—Θυμηθήτε λοιπόν το μικρό τυμπανιστή που τον ντύσατε χωριάτικα ρούχα...

—Α! Έκαμε άξαφνα ο γέρος. Θυμήθηκα!... Είσαθε σεις;... Θέ μου, είσαθε σεις;... Σήμερα συνταγματάρχης;

—Αφῆσε το μπαζουάκι του, άπλωσε τα χέρια του κι άγκάλιασε με συγκίνηση τον Γιάννη, που κι αυτός δεν μπορούσε να κρατήση τα δάκρυα...

—Εκάθισαν και τα είπαν σαν παλιόι αγαπημένοι φίλοι. Ο Γιάννης του διηγήθηκε τις περιπέτειές του. Ο Μπατάιγ του μίλησε για τον Αυτοκράτορα και για την έκστρατεια της

Ρωσίας που ήταν ένα σφάλμα, ένα μεγάλο σφάλμα...

—Ελάτουμε τότους ανθρώπους, είπα, και προπάντων έχάσαμε τη φίλια της Ρωσίας, που μ' αυτή θα μπορούσαμε ν' αψηφούμε όλη την Εδρώπη, και της Αγγλίας μαζί!... Κρίμα! κρίμα!...

—Υστερ' από μια ώρα, ο Γιάννης, αφού φίλησε το έγγονάκι του Μπατάιγ, μπήκε στ' αμάξι για να πάη στη Ρέν; (Reims). Είχε δάσει πολιτική φορεσιά, που του τη δάνεισε πάλι ο Δήμαρχος, —μια φορεσιά του γαμπρού του που είχε πάει στρατιώτης.

—Είναι γραφτό να με ντύνετε σεις στις κρίσιμες ώρες της ζωής μου! του έλεγε ο Γιάννης γελώντας σταμάξι.

Γιατί ο Μπατάιγ θέλησε να τον συνοδεύη ως τη Ρέν;, όπου έφθασαν το ίδιο βράδυ, χωρίς να κινήσουν την προσοχή των περιπολών του έθροϋ.

—Εκεί έμειναν, ότι ο Ναπολέων είχε πάει ο ίδιος στις 12 Μαρτίου, είχε διώξει τους Ρώσους κι είχε φύγει σε τρεις ημέρες. Έμειναν ακόμα ότι οι Σύμμαχοι είχαν μπη στο Παρίσι. Όσο για τον Ναπολέοντα, έλεγε πως ορισκόταν ολοένα στο Φονταινεμπλώ.

—Μα τη Φρουρά του; ρώτησε ο Γιάννης.

—Με την Φρουρά του, αυτή δεν τον αφήνει ποτέ.

—Γρήγορα λοιπόν στο Φονταινεμπλώ!

—Ο Γιάννης, βλέπετε, δεν συλλογίσθηκε να πάη πρώτα να ιδῆ τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Σαν στρατιώτης που ήταν, τα λησμονούσε όλα μπροστά στο καθήκον. Και το καθήκον του ήταν να δρεθῆ το γρηγορότερο στη θέση του.

—Αποχαιρέτησε συγκινητικά τον καλό Μπατάιγ, καθάλλικεψε ένα καλό λόγο και, την ώρα που νύκτανε, στην άρχή του δάσους του Φονταινεμπλώ, άπάντησε τον πρώτο Γρεναδιέρο. Αυτό χρόνια είχε να ιδῆ ψηλό μαλλωτό σκούφο!

—Ήταν ένας γέρος «γρινιάρης» και φρουρούσε στο δρόμο περπατώντας με το τουφέκι στο μπράτσο και τα μάτια στη γῆ.

—Η συγκίνηση του Γιάννη ήταν τόση, ώστε ξέχασε πως φορούσε πολιτικά χωριάτικα.

—Είσατε στο Πρώτο των Γρεναδιέρων; ρώτησε τον σκοπό με το ύφος που μιλούσε πάντα στους στρατιώτες του.

—Ο Γρεναδιέρος σήκωσε το κεφάλι και ξάρωσε τα φρύδια. Στο άριστερό μάγουλο είχε μιζ πρότφατη ούλη.

—Αλλά τι ενόμιζες; αποκρίθηκε, πως έδουσα πρόβατα μαζί σου;

—Μ' όλη του τη συγκίνηση, του Γιάννη του ήρθαν γέλια.

—Για να σου πω μιζ στιγμή!...

—Μακρυνά, μακρυνά!.. Δεν έχω κουδέντες έγω!...

—Καλά, ντέ!..

—Ο φίλος μας δεν είχε καιρό να σταθῆ, για να θυάλη από την πλάνη του τον «γρινιάρη». Και μπήκε στην πόλη, όπου τον έδεβαίωσαν πως ο Αυτοκράτωρ ήταν στο Παλάτι με το 1ο των Γρενατιέρων, δηλαδή με τάπο-μεινάρια του.

Μπαίνοντας στο ξενοδοχείο του Έρουθρου. Α ε τ ο υ, όπου, καθώς του είπαν, κατοικούσε ο συνταγματάρχης του πρώην συντάγματός του, άπάντησε, τόλογαγδ Κουανιέ.

—Καλυμέρα, Κουανιέ! του είπε με οικειότητα, κτυπώντας τον στον ώμο.

—Μπα! ξέρεις τόνονά μου εσύ; ρώτησε άπότομα ο λοχαγός.

—Είμαι ο συνταγματάρχης Γιάννης Καρδινιάν.

—Τι λές εκεί! Αυτός είναι πρό πολλού πεθαμένος.

—Μα όχι! Είναι ζωντανός κι είμαι έγω!

—Άστειλεύσαι; Ο Καρδινιάν ήταν νέος στη Μόσχα, μόλις τριανταδυό ετών...

—Άκριθώ! Σήμερα είμαι τριαντα-τεσσάρων. Μην κοιτάς που άσπρισαν τα μαλλιά μου... Άν έκανες και σύ δυό χρόνια νιχμάλωτος, φυλακισμένος ε ένα φρούριο σαν και μένα...

—Όστε είσαθε σεις;... Ω, θέ μου! Έλάτε να σας οδηγῆσω στο διάδοχό σας... Πόσο θα χαιρόταν ο Αυτοκράτωρ, αν δεν ήταν τόσο άργά!..

—Από το στόμα του συνταγματάρχη Μενιέ ο Γιάννης έμαθε σε λίγο τη φοβερή ειδήση:

—Ο Ναπολέων, μετά την είσοδο των Συμμάχων στο Παρίσι, αναγκάσθηκε να παραδοθῆ χωρίς όρους. Και θά τον έστελναν στην Έλβα, —μια νήσο της Μεσογείου, αντικρῦ στην Ίταλία, κοντά στην Κορσική, — όπου θά τον συνόδευαν εξακόσιοι μόνο Γρεναδιέροι.

—Σαν τρελός, ο Γιάννης έτρεξε άμέσως στο Παλάτι. Άν κι ήταν άργά, ήθελε να ιδῆ τον Αυτοκράτορα και να του ζητήση, μιζ τελευταία χάρη, να τον πάρη μαζί του στην Έλβα.

—Ήταν τόσο ζαλισμένος, ώστε σκούνησε στον Γρεναδιέρο που στέκεται σκοπός στην κορυφή της μεγάλης σκάλας.

—Συγχρόνως αντήχησαν δύο κραυγές.

—Συνταγματάρχα μου!

—Γκριμπαλέ!..

Φαντάζεσθε τη σκηνή που ακολουθήσε, κι είναι ολοεξιδιούλου περιττό να σας παραστήσω τη χαρά του Γκριμπαλέ, όταν είδε έτσι ξαφνικά τον χαμένο του κύριο, αλλά και του Γιάννη όταν βρέθηκε μπροστά στον έπιστο του άκόλουθου.

—Κι' ο Αυτοκράτωρ; τον ρώτησε άμα πέρασαν οι μεγάλες συγκινήσεις.

—Α, τον καυμένο μας τον Αυτοκράτορα! αποκρίθηκε με πόνο ο Γκριμπαλέ. Δεν θά τον γνωρίσετε τόσο άδυνάτισε και χλωμάισε αυτές τις ημέρες... Άλένε πως ήθελε να πεθάνη!...

—Μπορώ να τον ιδώ;

—Όχι τώρα, συνταγματάρχα μου. Θέλει να είναι ολομόναχος. Και μιζ την αλήθεια, δεν του είναι πιζ δύσκολο, γιατί βλοσι, του οι στρατάρχες τον άφησαν! Στο Παλάτι δεν μένουν παρά ο Γκουργκώ κι' ο Μπερτρίν.

—Ακόμα κι' ο Ρουστάν; ο Μαμελοδκος, το έσκασε!

—Κι' όμως τους έκαμε τόσα καλά!...

—Μα γι' αυτό τον άφησαν. Δεν μπορούσε να τους κάνη κι' άλλα. Οι άχαριστοί!..

Κι' ο Γιάννης έφυγε κουνώντας θλιβερά το κεφάλι του.

—Την άλλη μέρα, στο Παλάτι του Φονταινεμπλώ, στην αλλη του Δευκού Έππου, παρατάχθηκε όλη η Φρουρά.

—Α, τί ύποδοχη έκαμαν στον Γιάννη Καρδινιάν οι συνάδελφοί του και πως έτριβε τα μάτια του ο χθεσινός Γρεναδιέρος, όταν αναγνώρισε, με στολή συνταγματάρχης, τον χωριάτη εκείνο που... δεν έβουσε μαζί! του τα πρόβατα!...

—Σε λίγο κτύπησαν τα ταμπόουρα και στην κορυφή της μεγάλης σκάλας παρουσιάστηκε ο Αυτοκράτωρ.

—Ήταν χλωμός και τα μάτια του, χωμένα στις κόγχες, έχυναν μιζ παράξενη λάμψη.

—Ακολουθούμενος από τον Μπερτρίν, κατέθηκε σιγά-σιγά τη μεγάλη σκάλα, έπιθεώρησε σιωπηλά τους γρεναδιέρους του, έπειτα τους έβαλε σε κύκλο, στάθηκε στη μέση και με δυνατή, αν και συγκινημένη φωνή, άπήγγειλε την Ιστορική εκείνη προσφώνηση του άποχαιρετισμού.

—Τους θύμιζε πρώτα τα είκοσι χρόνια των ενδόξων πολέμων και τους ευχαρίστησε που τον ακολουθήσαν με πίστη και τιμή. Έπειτα τους είπε πως όλη η Εδρώπη είχε συμμαχήσει εναντίον του κι' ενώ θά μπορούσε ακόμα νάντιπαρταχῆ με το στρατό του και να νικήση τους έχθρους, δεν το έκανε για νάπαλάξῃ τη Γαλλία από τον εμφύλιο σπαραγμό. Για την τύχη του, τους είπε, να μην άνησυ-

χοϋν. Του έμεναν οι άναμνήσεις του, που θά τις έγραφε τώρα για να χρησιμοποῆ τον καιρό του ευγενικά! Κι' έτελειώσε έτσι:

«Μην εγκαταλείψετε την δυστυχῆ σας πατρίδα, ύποταχῆτε στους άρχηγούς σας κι' εξακολουθήστε να βαδίζετε στο δρόμο της τιμής όπου με βρήκατε πάντα. Άξιοματικοί και στρατιώται, είμ' ευχαριστημένος από σας! Έπειδή δεν μπορώ να σας φιλήσω όλους, θά φιλήσω μόνο τον στρατηγό σας... Χαίρετε, φίλοι μου!... Χαίρετε, παιδιά μου!»

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατά το Γαλλικό του Λοχαγού Danrit]

ΤΟ ΨΑΡΕΜΑ

—Από πολλήν ώρα η ψαρόδαρμα έχει βγῆ στην άμμουδιά κι' οι ψαράδες έχουν αρχίσει τη δουλειά τους. Είναι τρεις! Στη σειρά, ο ένας πίσω άπ' τον άλλον, τραβούνε το μαύρο χοντρό σχοινί, που βγαίνει μέσ' άπ' τα νερά, λίγο πιζ μέσα άπ' την άμμουδιά. Με τα χέρια τους τεντωμένα σε μιζ μεγάλη προσπάθεια, με τα γυμνά τους πόδια βυθισμένα στον υγρό άμμο, μοιάζουν σαν να κρεμούνε το κορμί, γεμμένο προς τα πίσω, άπ' το χοντρό αυτό σχοινί. Θαρρύνει και κάνουν μιζν άλλόκοτη διεκλυτίνδα μ' έναν άόρατο αντίπαλο, που με κόπο τον νικούν και τον τραβούνε.

Κάθε τόσο, ο τελευταίος άπ' τους τρεις άφίνει τη θέση του κι' έρχεται να τοποθετηθῆ μπροστά άπ' τον πρώτο, ενώ το κύμα του γλύφει τα πόδια ως τα γόνατα. Κι' από κει τραβά, Σε λίγο, με τη σειρά του, άλλος έρχεται να τοποθετηθῆ μπρος του κι' ολο αυτό γίνεται. Και τα πόδια των ψαράδων σταθερά και ρυθμικά, πότε βυθισμένα στον άμμο, πότε στα νερά, περπατούν κατά πίσω κι' ολο τραβούνε. Κι' ο πρώτος βρίσκεται πάντα στα νερά της άκρογιαλιάς. Μοιάζουν σαν όπτική άπάτη: σαν ένα κύμα που ενώ πάντα κυλάει, πάντα βρίσκεται στην ίδια θέση.

Και τόσην ώρα που τραβούνε με τόσον κόπο, με τόση προσπάθεια, θά νόμιζε κανείς ότι οι άνθρωποι αυτοί προσπαθούν να καταρθώσουν κάτι άκατόρθωτο, υπεράνθρωπο. Και το μαύρο εκείνο χοντρό σχοινί, που ξεπροβάλλει μέσ' άπ' τα νερά, φαίνεται σκληρό και σιδερένιο, σαν να έχη συνδεθῆ με μιζν άκατάδλητη δύναμη μέσα στα βύθη, που δεν έννοει να ενδώση.

Κι' όμως! Είναι γλυκός ο κόπος αυτός για τους ψαράδες. Έκεί στα νερά, βαθειά άβυθη και μακρυνά, είναι

ο θησαυρός τους. Τον κρατούν στερεά και τον φέρνουν πάντα πιζ κοντά τους. Άν είναι βαρύς, τόσο το καλύτερο. Κι' όσο κι' αν φαίνεται άκίνητο το τεντωμένο σχοινί, τραδιέται και σώνεται ολοένα. Πίσω άπ' τον τελευταίο ψαρά έχει σχηματισθῆ μιζ μεγάλη κουλούρα άπ' το σχοινί πῶχει τραβηχῆ. Έτσι θά τραβηχῆ κι' όσο μένει ακόμα.

—Φάνηκε!

—Οι κόποι πλησιάζουν στο γλυκό τέλος των. Βαθειά μέσα στη θάλασσα, πάνω στην επιφάνεια, όπου γυαλίζει θαμνωτικά ο άπογευματινός ήλιος, φάνηκε ένα μικρό μαύρο σημάδι να έπιπλήη. Είναι ο χαρούμενος άγγελιοφόρος.

—Τώρα πιζ οι ψαράδες, σαν απέκτησαν νέα ζωή, κινούνται γοργά. Κι' η ώρα κερνά βιαστική. Κι' ο μικρός μαύρος όγκος που έπιπλέρει, πλησιάζει γρήγορα - γρήγορα. Τον διακρίνει κανείς να ταλαντεύεται πάνω στα νερά και να κινῆται προς την άμμουδιά. Είναι ένα μικρό βαρελάκι, δεμένο στο δίχτυ για να δείχνῃ που βρίσκεται. Και πλησιάζει πάντα. Λές και τρέχει πάνω στα νερά.

Δεν άπέχει πιζ παρά λίγα βήματα από το γυαλό. Και μπορεί κανείς να διακρίνῃ να διαγράφεται άμυδρά το δίχτυ μέσ' άπ' τα νερά. Με λίγες ακόμα τραβηξιές ο θησαυρός θάχει βγῆ στην άμμουδιά.

—Ολων τα μάτια —κι' έχει μαζετή άρκετός κόσμος, προσμένοντας να πάρη φρέσκα ψάρια — προσηλώνονται στο δίχτυ. Οι ψαράδες βεβαιούν πως είναι αρκετά βαρύ. Έξαφνα, μερικά μεγάλα ψάρια μ' ένα γρήγορο πήδημα βρίσκονται έξω άπ' το δίχτυ και χάνονται μέσα στα νερά. Αυτά βρήκαν την ελευθερία τους. Μα δεν είναι τίποτε. Το δίχτυ μένει πάντα γεμάτο. Κι' έχει τώρα πιζ φτάσει!

—Ο κόσμος περιουκλώνει τους ψαράδες κι' αγοράζει ψάρια που ακόμα σπαρταρούν. Ένας ψαράς γεμίζει μιζν άνάβαθη κόφρα, την τοποθετεί στο κεφάλι του και φεύγει να πάη να τα διαλαλήση στις γειτονίες:

—Ψάρια, της ώρας ψάρια! Μέσα στο βράδυ πῶχει άπλωθη, ενώ η ψαρόδαρμα σαν σκοτεινή σιλουέττα λικνίζεται ευχαριστημένη πάνω στα ρηχά νερά, οι ψαράδες, κοντά στο γυαλό, κάθονται γύρω από μιζ φωτιά πούναί αναμμένη ανάμεσα σε δυό μεγάλες πέτρες κι' άπάνω της βράζει άχνίζοντας μιζ χύτρα. Κι' η μυρωδιά της ψαρόσουπας που βράζει — και με τόσο φρέσκα ψάρια — έχει άπλωθη γύρω σ' όλη την άκρογιαλιά.

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΧΟΥΜΕ να ιδω-
θοῦμε πολὺν και-
ρὸ καὶ αὐτὸ
τὸ διάστημα πολ-
τὰ καὶ σπουδαία
συνέβηκαν. Καὶ
πρῶτα-πρῶτα, ἡ
Διάπλασις βρέθη-
κε χωρὶς τυπογραφεῖο!

Γιατὶ κείνο
δπου τυπωνόταν ὡς τώρα, ἐδήλωσε
ξαφνικὰ πὺς δὲν μπόρουσε πιά νὰ
κάνῃ τακτικὴ ἐργασία, ἐξ αἰτίας τῶν
ἐργατῶν ποὺ ζητοῦσαν πάλι ὀκτώωρα
κι' ἀξήσεις. Με πολλὰ βάσανα ἡ Διά-
πλασις βρήκε τότε ἄλλο τυπογραφεῖο
εὐκαιρα, ποὺ εἶχε ἀπάνω-κάτω καὶ
τὰ στοιχεῖα ποὺ μεταχειρίζεται
(γιατὶ ἐδῶ εἶναι ὀλη ἡ δυσκολία: τέ-
τοια στοιχεῖα δὲν ἔχουν ὄλα τὰ τυ-
πογραφεῖα κι' ἡ Διάπλασις ἐπιμένει
μὲ κάθε θυσία νὰ διατηρῇ τὴ μορφή
τῆς, τὴ γνώμη κι' ἀγαπητὴ ἀπὸ
τόσα χρόνια, σὰν περιοδικὸ ποὺ ἔχει
πιά ἱστορία καὶ παράδοση.) Ἀλλὰ
καὶ τὸ καινούριο τυπογραφεῖο, ἀφοῦ
τύπωσε ἕνα μόνο φύλλο, — τὸ προη-
γούμενο, — ἐδήλωσε πὺς δὲν μπορεῖ
νὰ ἐξακολουθήσῃ, γιατί κι' ἐκεῖ οἱ
ἐργάτες ἔκαμαν ἐπανάσταση. Ἀλλὰ
βάσανα πάλι! Ἐπιπέλους, ἡ Διάπλα-
σις βρήκε τυπογραφεῖο ὅπως τὸ ἤ-
θελε, ὅπου θὰ μείνῃ. Ἀλλὰ ἔπραξε
κι' αὐτὸ νὰ ἐτοιμασθῇ, νὰ προμη-
θευθῇ μερικὰ ἀκόμα στοιχεῖα, νὰ τὰ
τακτοποιήσῃ καὶ τὰ λοιπὰ. Γι' αὐτὰ
ὄλα χρειάστηκε καιρὸς. Κι' ἔτσι,
ἀναγκαστικά, τὴν προηγούμενη ἑ-
βδομάδα δὲν βγήκε φύλλο.

Ἄλλωστε συνέπεσε κι' ἡ ἀπεργία
τῶν ἠλεκτροτεχνιῶν, ποὺ σταμάτησε
κάθε μηχανὴ ἠλεκτροκίνητη. Ἄλλο
κακὸ τοῦτο πάλι, ἄλλο ξαφνικὸ! Καὶ
νὰ ἴδῃτε ποὺ δὲν τὸ εἶχα πᾶρει εἰ-
δήσει. Ἐκείνο τὸ βράδυ, — ὅπως δὰ τὰ
περισσότερα, — κλεισμένος στὸ γρα-
φεῖο μου, ὅπου ἔχω γκάζι, ἐργαζό-
μουν. Ἀργά, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἔ-
σβυσα τὸ φῶς καὶ πήγα στὸ παρά-
θυρο γιὰ νὰ κλείσω τὴς γρίλλες...
Εἶναι ἀπὸ τὰ ὄρατα θεάματα ποὺ μοῦ
παρουσιάζεται κάθε νύκτα αὐτὴ τῆ
στιγμῆ: ἡ Ἀθήνα ἀπὸ ψηλά, φωτα-
γωγημένη. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴ νύκτα τὸ
ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου. Δὲν ἔβλεπα
παρὰ μιά μαυρίλα, ἐν' ἀπέραντο σκο-
τάδι. Κι' ὁ ὄρανος ἀκόμα ἦταν σκο-
πασμένος, καὶ τὰ παράθυρα τῶν σπι-
τιῶν ὀλόκλειστα, γιατί φυσόσε κι'
ἀέρας φοβερός. Ἐτρόμαξα. Καλέ, τί
ἔγινε ἀπόψε ἡ Ἀθήνα; Στραβώθηκα;
Ἡ μᾶς φόδερσε ξαφνικὰ καμμιά ἐπι-

δρομὴ Ζέππελιν — ἀπὸ τοῦ; — καὶ
σῶσαμε ὄλα τὰ φῶτα;... Ἐπειτα θυ-
μήθηκα καὶ κατάλαβα: ἡ ἀπεργία.
Ἀλλὰ ἡ ἐξήγησις, σὰς βεβαιῶ, δὲν
ἔκανε τὸ θέαμα λιγώτερο ἄγριο κι'
ἀπαίσιο...

Ἐδυνάως, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, οἱ
μηχανὲς τοῦ ἠλεκτρικοῦ μῆχανος σὲ
κίνησι κι' ἡ Ἀθήνα ἄρχισε πάλι νὰ
φωτίζεται. Σὲ λίγο τελείωσε κι' ἡ
ἀπεργία. Ἐλεκτροτεχνίτες καὶ τρο-
χιδοδρομικοὶ γύρισαν στὴς θέσεις τους
κι' ἐλειτούργησαν πάλι σιδηρόδρομοι,
τράμ καὶ... πισστήρια. Ἐ, ἄς ἐλπί-
σουμε πὺς δὲν θὰ ξανασταματήσουν
ἢ τουλάχιστο πὺς θὰ ἁργήσουν: γιατί,
εἰ νὰ σὰς πῶ! μὲ τὸ δρόμο ποὺ πήραν οἱ
ἐργάτες, φοβάμαι πὺς ἔπὸ τῆς ἀπερ-
γίης δὲν θὰ γλυτώσουμε ποτέ...

Ἀκόμη ἕνα ξαφνικὸ: ἡ πρῶτη, ἡ
ἀπότομη εἰσβολὴ τοῦ μεγάλου χειμῶ-
να μὲ τὴς χαμηλὲς θερμοκρασίες, τὰ
χιόνια καὶ τοὺς παγωμένους βοριάδες.
Ἀρκετὲς ἡμέρες ὑποφέραμε. Τὰ βουνὰ
δλόγυρα ἠιονισμένα, — εἰ λέω; ὡς τὸ
Μενίδι εἶχαν φθάσει τὰ χιόνια, — κρῶ
δυνατὸ κι' ἕνα φυσομανητὸ ἐπίμονο,
ποὺ ἔλεγες πὺς θὰ πάρῃ τὰ σάβια...
Ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ κακὸ πέρασε μαζί
μὲ τάλλα. Καὶ σήμερα ποὺ σὰς γρά-
φω, εἶν' ἕνα γλυκὸ πραινὸς, γαλάζιο
κι' ὀλοφώτεινο. Δὲν κουνιέται οὔτε
φύλλο, ὁ ἥλιος λάμπει θερμὸς καὶ μό-
λις διακρίνονται στὸν ὀρίζοντα μερι-
κὰ συννεφάκια σὰν τούλια χρυσά.
Μπροστὰ στὸ παράθυρό μου, θυμή-
θηκα τὸ προχθεσινὸ θέαμα: τὴν Ἀθήνα
βυθισμένη στὰ σκοτάδια, ἄορατη. Καὶ
μοῦ φάνηκε τόσο μακρυνὸ, σὰ νὰ τὸ
εἶχα ἴδῃ ἐδῶ καὶ χρόνια...

Αὐτὰ τὰ σπουδαία συνέβηκαν στὸ
διάστημα ποὺ εἶχαμε νὰ ἰδωθοῦμε. Δυ-
σαρεστο ὄλα, μὰ καὶ παραστικά. Ἀς
λέμε λοιπὸν δόξα σοι ὁ Θεὸς καὶ μὴ
χειρότερα... Βέβαια, μὰ ἑβδομάδα
στερηθηκατε τὴ Διάπλασι σας. Δὲν
ἦταν μικρὸ. Γιὰ φαντασθῆτε ὅμως νὰ
ἐξακολουθοῦσε ἡ ἀπεργία, νὰ γενικευ-
όταν καὶ νὰ μὴ μπορούσε νὰ βγῇ φύλ-
λο γιὰ πολὺν καιρὸ, ὅπως τὴν πάθαμε
ἄλλοτε. Σὲ κάθε κακὸ ποὺ μᾶς συμ-
βαίνει, ἡ καλύτερη παρηγορία εἶναι
νὰ συλλογίζομαστε, πὺς μπορούσε νὰ
μᾶς συμβῇ καὶ μεγαλύτερο. Ἐκεῖνος
ποὺ πρωτοεἶπε, παιδιὰ μου, τὸ «μὴ
χειρότερα!» ἦταν ἕνας πολὺ μεγάλος
φιλόσοφος...

Σὰς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΝΕΡΑΝΤΖΙΕΣ,

Τ' ΑΡΧΑΙΟ τὸ σπίτι ἐσφάλισε
πλεγμένη ἢ κληματίδα
καὶ τόχου στὰ πὰ σκοπετὰ
κι' οἱ πελαγοὶ πατριῶτα
κι' ἀπ' τὸ σκομιμένο τῆς παλιῆς
τῆς ὁδοροσῆς ἀγέλι
στάζει ἡ βροχὴ γοηλεῖα
τοῦ θυμωμένου. Ἀπρίλη.

ΣΤΟΥ ΕΡΗΜΟΥ: δρόμου τὴ βαθιά,
κι' εὐδιασθη γαλήνη
ἐνὸς σβουμένου τραγουδιοῦ
ἢ θύμηση εἶχε μείνει
κι' ἀκόμα μυστικὰ ὁ ἄχος
πλανιέται στὸν ἀέρα
τόσο, ποὺ κάνει πῶ γλυκεῖα
τὴ λυπημένη ἔσπερα.

ΜΑΚΡΙΑ, οὐτὸ βάθος, χάνεται
στὴν κάνην ἢ πολιτεία
μὲ τὸν καὶν τὰ κροσσῆτα
καὶ τὰ λαμπρὰ μνημεῖα.
Κι' ἐδῶ: στὰ φύλλα ἀνάμεσα
καὶ στὰ νῆδη ἔχω ἔχασαι
ὅσα σκεπάζει ὁ οὐρανὸς
κι' ὅσα μᾶς δεῖχναι ἡ πλάση.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑΝΑ

[Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 388].

— Δὲν ἐπιτηρεῖτε καθόλου καλὰ!
φώναξε ὁ Βασιλιῆς μὲ θυμὸ.

Κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας τὸν Λουσταλὸ
σαστισμένο καὶ συλλογιζόμενο:

«— Νὰ φυλάῃ κανεὶς τὴς γάτες νὰ
μὴν τρέξουν καὶ νὰ μὴν πιαστοῦν, δὲν
εἶναι εὐκόλο πρᾶγμα... Ἐκτὸς ἀν τὴς
δέσει καὶ τοῦς φορέσει γάντια. Σι-
γούρα ἢ κυβέρνησή τους δὲν εἶναι εὐ-
κόλη ὅσο νόμιζα!...»

Ὅσο τὸ πέρασε κάμποσος καιρὸς
χωρὶς ἄλλες ἐπιπλήξεις τοῦ βασιλιῆ.
Ὁ Λουσταλὸς ἄρχισε νὰ συνηθίζῃ τὴ
δυσκόλη ἐκείνη ἐργασία, ὅταν τὸ ἔ-
τοχε ἕνα ἄρκετὰ ἀσχημὸ ἐπεισόδιο.

Ἐνα μεσημέρι τοῦ ἐπῆγαν νὰ φάῃ
μιά πέρδικα ροδοκόκκινη καὶ μοσκο-
βολάτη. Ἐτοιμαζόταν νὰ τὴν κόψῃ
σὲ κομμάτια, ὅταν μιά ἀπὸ τὴς γάτες,
ἡ Κίτρινη, πῆδησε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ
παράθυρο ἀπάνω στὸ τραπέζι, πήρε
τὸ παῦλι καὶ μ' ἕνα πῆδημα ἔφυγε
τρεχάτη ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, ἀφίνον-
τας τὸν Λουσταλὸ ἀποσβολωμένον ἐμ-
πρὸς στὸ ἄδειο τοῦ πιάτου.

Ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ ζωγραφίσουμε
τὸ συγχετισμένο καὶ θυμωμένο μαζί
πρόσωπο τοῦ καίμενου τοῦ Μεγάλου
Θαλαμηπόλου.

Ἦστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτο σάστισμα,
ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὴν κλέφτρα καὶ
τὴν εἶδε νὰ τρῶῃ ἡσυχα-ἡσυχα,
στὴ σκεπὴ ἐνὸς ὑποστέγου, τὰ πῶ
διαλεκτὰ κομμάτια τῆς πέρδικας, ἀπὸ
φόβο βέβαια μὴν ἔρθουν καὶ τῆς τὰ
πάρουν οἱ ἄλλες γάτες.
Κάπου-κάπου, κοίταζε ἀπὸ ψηλὰ

τὸν κύριό τῆς, σὰ νὰ τοῦλεγε:
— Ὁ! κᾶσι πιά. Μπορεῖς νὰ πενή-
σης γιὰ τὴν πέρδικά σου. Τώρα τὴν
κρατῶ, τὴν κρατῶ καλὰ!

— Ἀ! κλέφτρα, κακοβργα! φώναξε
ὁ Λουσταλὸς ἔξω φρενῶν.

Καὶ παίρνοντας ἀπὸ χᾶμω μεγάλη
χαλίκια, τὰ πετάει στὴ γάτα, ποὺ
πῆδαίε πῶ ψηλά, ὀχυρώνεται κι' ἐξα-
κολουθῇ τὸ γέβμα τῆς.

Ὅσο τὸ ὁ θόρυβος εἶχε ἀκουσθεῖ
σ' ὄλο τὸ παλάτι. Πῆγαν καὶ εἰδοποι-
ήσαν τὸ βασιλιῆ.

Ἐκεῖνος ἔτρεξε ἀμέσως.

— Τ' εἶν' αὐτὰ. κύριε Μεγάλε Θα-
λαμηπόλε; Ἐτσι κακομεταχειρίζεσθε
τὴς γάτες μου;

— Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε ὁ
Λουσταλὸς, ἡ Κίτρινη μουκλεφε τὸ
γέβμα μου.

— Νὰ εἰσαστε πῶ εὐγενῆς, τὸν δι-
έκοψε ὁ βασιλιῆς. Ἡ Κίτρινη εἶναι
στὸ ρόλο τῆς, ἐνῶ ἐσεῖς εἶστε ἕνας
ἀδέξιος. Ἄλλοτε νὰ μὴ ξαναγίνῃ αὐτό!

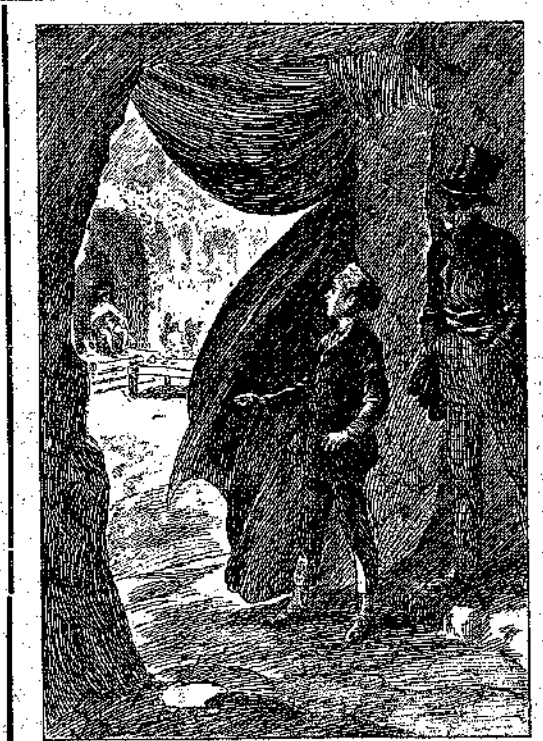
Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ προφέρ-
θηκαν μὲ ἀδυστήρητα πρᾶγματικά
βασιλικὴ, ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότητος γύ-
ρισε τὴν πλάτη στὸ Λουσταλὸ, ἐνῶ ἡ
συνοδεία του μὲ τὰ εἰρωνικά τῆς γέ-
λια μεγάλωνε τὴ σύγχυσι τοῦ φτω-

χοῦ γατόφουλακα.
— Ὁ! ἐδικὴ θῶ! εἶπε μέσα του.

Ἡ Κίτρινη δὲν ξαναφάνηκε ἕλη
τὴν ἡμέρα. Παρὰ τὸ βράδυ, ἀφοῦ χῶ-
νεψε ἡ κι' ἐλπίζοντας γιὰ καμμιά δεύ-
τερη πέρδικα, δοκίμασε νὰ ξαναγυ-
ρίσῃ στὸ «Γατεῖο». Ὁ Λουσταλὸ τὴν
περίμενε. Ἐκλεισε ἀπὸ πίσω τοῦ τὸ
παράθυρο, ὠπλιστήκε μ' ἕνα βούρδου-
λα, πλησίασε τὴν ἀπιστὴ καλῶντας
τὴν χαϊδευτικά... κι' ἄξαφνα τῆς κατὰ-
φερε στὴ μέση τῆς ραχοκοκκαλιάς
ἕνα χτύπημα, ἀπὸ κείνα ποὺ ἀφίνουν
ἐποχὴ στὴ ζωὴ μῆς γάτας.

Δὲν πρόφτασε νὰ τῆς δώσῃ καὶ δεύ-
τερο: Ἡ Κίτρινη, μ' ἕνα δυνατὸ νια-
ούρισμα, τοῦ ρίχτηκε στὸ πρόσωπο
καὶ μὲ τὰ φαρμακερὰ τῆς νύχια τοῦ
ἔργωσε τὸ μάγουλο ἀπὸ τὸ μάτι ὡς
τὸ πηγούνι! Τὴν ἴδια στιγμὴ βλες αἱ
γάτες ἄρχισαν νὰ νιαουρίζουν, νὰ πῆ-
δαν, τρελλές, φρεγτές! Ὁ Μεγάλος
Θαλαμηπόλος μόλις πρόφτασε νὰ νοί-
ξῃ τὸ παράθυρο κι' ὄλο τὸ κοπάδι ἔ-
φυγε σὰν ἀέρας. Ἦταν ἡ σωτηρία:
Ἄν ἔμεναν, θὰ τὸν ἔκαναν κομματά-
κια, κομματάκια...

Πάλι τὸ παλάτι ἀναστατώθηκε. Ὁ
βασιλιῆς, οἱ ἀκόλουθοι, οἱ ὑπηρέτες,
ἔλοι ἔτρεξαν, περισσότεροι ἀπὸ τὸ
μεσημέρι. Βρήκαν τὸ Μεγάλον Θαλα-
μηπόλο στὴ μέση τοῦ «Γατεῖου», ὅ-
που δὲν βρισκόταν πιά καμμιά γάτα,
μὲ τὸ βούρδουλα στὸ χέρι ἀκόμα καὶ
τὸ πρόσωπο ματωμένο. Ὁ βασιλιῆς
κατάλαβε ἀμέσως τί ἔτρεξε.
— Ἀ! αἱ εἶπε. Ἡ Κίτρινη, — δὲν
εἶν' ἔτσι; — σὰς πρόσφερε αὐτὸ τὸ
γρατζούνισμα ἀνταποδίδοντας τὴ
βουρδουλιά σας. Ἀσφαλῶς! Τὸ ζῶο
ἔχει νεῦρα καὶ τὴν συγχάϊρῃ γι' αὐτὸ
ποὺ ἔκανε!... Ὅσο γιὰ σὰς, κύριε, δὲν
ἔχω νὰ σὰς πῶ παρὰ μιά λέξη μόνο:
εἶστε βλάκας!
Ὁ Λουσταλὸς δὲν ἀποκρίθηκε. Ἐ-
δεσε τὸ μάτι τοῦ, μᾶζεψε τὰ πράγ-
ματά του καὶ πήγε νὰ βρῇ τὸ φίλο
τοῦ τὸν Τουρλούπα, ποὺ δὲν ἤξερε
τίποτ' ἀπ' ὄλ' αὐτὰ.
— Φεύγω! τοῦ εἶπε.
— Πῶς; Γιὰ δύο μῆνες ἦταν ὀλο-
ἔλο; Μείνε τουλάχιστον ὡς τὴν πλη-
ρωμὴ τῆς τριμηνίας.
— Ὅχι! ὄχι! τὸν διέκοψε ὁ Λου-
σταλὸς. Ἐδχαριστῶ γιὰ τὴ θέση! Ἐχω
ἕνα μάτι μόνο καὶ θέλω νὰ τὸ διατη-
ρήσω... Πιγαίνω νὰ κωνηγήσω τί-
γρεις. Εἶναι λιγώτερο ἐπικίνδυνον
δουλειά.
(Μετ' ἔφρασι) ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ.

Ἄνω τὸ Σάββατον, 4 Δεκεμβρίου
ἦτοι ἀνω τὸ 1ον φύλλον τοῦ 44 ἔτους
ΑΡΧΙΖΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,
τὸ νέον μυθιστόρημα:

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ,

ὑπὸ JULES CHANCEL συγγραφέως
τοῦ «Μικροῦ Ἑρρίκου Δαμνῶ».

Τὸ θαυμασίον καὶ θαυμασίως εἰκονογράφημενον αὐτὸ μυθ-
ιστόρημα, ἀτυνομικόν, περιπετειῶδες καὶ παιδαγωγικῶ-
τατον, ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «St. Nicolass», τὸ ἐλλε-
κτικότερον παιδικὸν περιοδικὸν τῆς Γαλλίας.

Μικροὶ καὶ Μεγάλοι θὰ παρακολουθήσουν τὸ
«ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ»
εἰς τὴν «ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ»

Εἶναι ἀπὸ τὰ ὀμορφότερα ποὺ ἐδημοσιεύσε ποτέ!

Ὁ Φρέδος εἶδε μιά μεγάλη λαμ-
προφωτισμένη σηλιά.
ΕἰΚΩΝ ΑΠΟ ΤΟ «ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ».

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑΨΟΙ

Πάνω απ' τα πλούσια μνήματα
"προσευχασθε υπερ αυτου"
Βλέπω γραμμένα με χρυσά
χρυσάματα δλοένα.

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Είπε μία μελαγχολική μέρα του
φθινοπώρου.
Τά συννεφάκια φαίνεται πως
είναι θυμωμένα με τον ήλιο γιατί

σαντο δίσος γεμάτο πεύκα!
Τι πουλιά πετούν από κλάδο σε κλάδο,
σαίγοντας τὸ τραγουδι των

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Κλεισμένο είναι από καιρό
τάπλοκο στο σπίτι,
γεμάτο από στοιχειά,
πού κρύβονται μέσ' στη σκιά,

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΝΙ

Τὰ πρόβια ήταν ασφαλισμένα
από μακριά τους, τὰ σκυλιά και
μούνταν κι' οί βροχοί έπαιζαν

— Αλήθεια λοιπόν, ρώτησε το
ἀργάκι, δεν τρώς, καθὼς λένε,
κρέας;
— Εγώ; ποτέ!

Ο ΑΜΑΞΑΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ

— Από ένα μοναστήρι, μία φορά
ἐφώναξαν έναν αμαξά, που ὄδη-
γούσε ένα μικρό δίκροχο και ἔλα-

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στην καινούργια δούλα λέει
Κορδομένος ὁ Μηνάς:
— Τὸ πρῶτὸ θὰ σὲ φωνάξω,

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εἰθνήκη
12+2 [7E]. — Εὐαγγελίου 10+2
[6E]. — Τραγουδι τῆς Ἐνώσεως 10+2
[6E]. — Κωνσ. Δ. Τριανταφυλλοῦ 10+2
[6E]. — Θρόνος 7+4 [5E]. — Παναλλήνιος Ἐλευθερία 8+3 [5E].

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 1920ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

— Απὸ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι
συναρῶνται πάλιν ἓνα, ὁ πρῶτος
σημαίνει πᾶσα δημοσιεύσιμος Ἀσκή-

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Μανδρακινὸν Ἰδεώδες 20+15
[17E]. — Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Σαν-
δὴν Ἑλληνοπούλα 20+16 [18E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Πρωτοβροχία 18+15 [16E]. —
Στερίγγα 19+15 [16E].

ΕΠΙΛΟΓΑΙ

— Ραδιοφωνία 16+12 [14E]. — Ἐνδοξὸς Λαονίδης
17+11 [14E]. — Νεῶς 18+10 [14E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ

— Ναυπλιακὸς Ἀστὴρ 12+2 [7E]. — Εὐαγγέλιον 10+2
[6E]. — Τραγουδι τῆς Ἐνώσεως 10+2
[6E]. — Κωνσ. Δ. Τριανταφυλλοῦ 10+2
[6E]. — Θρόνος 7+4 [5E]. — Παναλλήνιος Ἐλευθερία 8+3 [5E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Φαληγεῖν Ἀῦρα 17+8 [12E]. — Εὐαγγελίου
17+7 [12E]. — Ἀετιεύς 16+8 [11E]. — Ἐκτός Δια-
γωνισμοῦ: Μεγάλη Ἰδέα 17+7 [12E].

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 1920ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

— Απὸ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι
συναρῶνται πάλιν ἓνα, ὁ πρῶτος
σημαίνει πᾶσα δημοσιεύσιμος Ἀσκή-

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Μανδρακινὸν Ἰδεώδες 20+15
[17E]. — Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Σαν-
δὴν Ἑλληνοπούλα 20+16 [18E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Πρωτοβροχία 18+15 [16E]. —
Στερίγγα 19+15 [16E].

ΕΠΙΛΟΓΑΙ

— Ραδιοφωνία 16+12 [14E]. — Ἐνδοξὸς Λαονίδης
17+11 [14E]. — Νεῶς 18+10 [14E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ

— Ναυπλιακὸς Ἀστὴρ 12+2 [7E]. — Εὐαγγέλιον 10+2
[6E]. — Τραγουδι τῆς Ἐνώσεως 10+2
[6E]. — Κωνσ. Δ. Τριανταφυλλοῦ 10+2
[6E]. — Θρόνος 7+4 [5E]. — Παναλλήνιος Ἐλευθερία 8+3 [5E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Φαληγεῖν Ἀῦρα 17+8 [12E]. — Εὐαγγελίου
17+7 [12E]. — Ἀετιεύς 16+8 [11E]. — Ἐκτός Δια-
γωνισμοῦ: Μεγάλη Ἰδέα 17+7 [12E].

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 1920ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

— Απὸ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι
συναρῶνται πάλιν ἓνα, ὁ πρῶτος
σημαίνει πᾶσα δημοσιεύσιμος Ἀσκή-

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Μανδρακινὸν Ἰδεώδες 20+15
[17E]. — Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Σαν-
δὴν Ἑλληνοπούλα 20+16 [18E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Πρωτοβροχία 18+15 [16E]. —
Στερίγγα 19+15 [16E].

ΕΠΙΛΟΓΑΙ

— Ραδιοφωνία 16+12 [14E]. — Ἐνδοξὸς Λαονίδης
17+11 [14E]. — Νεῶς 18+10 [14E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ

— Ναυπλιακὸς Ἀστὴρ 12+2 [7E]. — Εὐαγγέλιον 10+2
[6E]. — Τραγουδι τῆς Ἐνώσεως 10+2
[6E]. — Κωνσ. Δ. Τριανταφυλλοῦ 10+2
[6E]. — Θρόνος 7+4 [5E]. — Παναλλήνιος Ἐλευθερία 8+3 [5E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Φαληγεῖν Ἀῦρα 17+8 [12E]. — Εὐαγγελίου
17+7 [12E]. — Ἀετιεύς 16+8 [11E]. — Ἐκτός Δια-
γωνισμοῦ: Μεγάλη Ἰδέα 17+7 [12E].

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 1920ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

— Απὸ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι
συναρῶνται πάλιν ἓνα, ὁ πρῶτος
σημαίνει πᾶσα δημοσιεύσιμος Ἀσκή-

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Μανδρακινὸν Ἰδεώδες 20+15
[17E]. — Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Σαν-
δὴν Ἑλληνοπούλα 20+16 [18E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Πρωτοβροχία 18+15 [16E]. —
Στερίγγα 19+15 [16E].

ΕΠΙΛΟΓΑΙ

— Ραδιοφωνία 16+12 [14E]. — Ἐνδοξὸς Λαονίδης
17+11 [14E]. — Νεῶς 18+10 [14E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ

— Ναυπλιακὸς Ἀστὴρ 12+2 [7E]. — Εὐαγγέλιον 10+2
[6E]. — Τραγουδι τῆς Ἐνώσεως 10+2
[6E]. — Κωνσ. Δ. Τριανταφυλλοῦ 10+2
[6E]. — Θρόνος 7+4 [5E]. — Παναλλήνιος Ἐλευθερία 8+3 [5E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Φαληγεῖν Ἀῦρα 17+8 [12E]. — Εὐαγγελίου
17+7 [12E]. — Ἀετιεύς 16+8 [11E]. — Ἐκτός Δια-
γωνισμοῦ: Μεγάλη Ἰδέα 17+7 [12E].

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 1920ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

— Απὸ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι
συναρῶνται πάλιν ἓνα, ὁ πρῶτος
σημαίνει πᾶσα δημοσιεύσιμος Ἀσκή-

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Μανδρακινὸν Ἰδεώδες 20+15
[17E]. — Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Σαν-
δὴν Ἑλληνοπούλα 20+16 [18E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Πρωτοβροχία 18+15 [16E]. —
Στερίγγα 19+15 [16E].

ΕΠΙΛΟΓΑΙ

— Ραδιοφωνία 16+12 [14E]. — Ἐνδοξὸς Λαονίδης
17+11 [14E]. — Νεῶς 18+10 [14E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ

— Ναυπλιακὸς Ἀστὴρ 12+2 [7E]. — Εὐαγγέλιον 10+2
[6E]. — Τραγουδι τῆς Ἐνώσεως 10+2
[6E]. — Κωνσ. Δ. Τριανταφυλλοῦ 10+2
[6E]. — Θρόνος 7+4 [5E]. — Παναλλήνιος Ἐλευθερία 8+3 [5E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Φαληγεῖν Ἀῦρα 17+8 [12E]. — Εὐαγγελίου
17+7 [12E]. — Ἀετιεύς 16+8 [11E]. — Ἐκτός Δια-
γωνισμοῦ: Μεγάλη Ἰδέα 17+7 [12E].

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 1920ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

— Απὸ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι
συναρῶνται πάλιν ἓνα, ὁ πρῶτος
σημαίνει πᾶσα δημοσιεύσιμος Ἀσκή-

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Μανδρακινὸν Ἰδεώδες 20+15
[17E]. — Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Σαν-
δὴν Ἑλληνοπούλα 20+16 [18E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Πρωτοβροχία 18+15 [16E]. —
Στερίγγα 19+15 [16E].

ΕΠΙΛΟΓΑΙ

— Ραδιοφωνία 16+12 [14E]. — Ἐνδοξὸς Λαονίδης
17+11 [14E]. — Νεῶς 18+10 [14E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ

— Ναυπλιακὸς Ἀστὴρ 12+2 [7E]. — Εὐαγγέλιον 10+2
[6E]. — Τραγουδι τῆς Ἐνώσεως 10+2
[6E]. — Κωνσ. Δ. Τριανταφυλλοῦ 10+2
[6E]. — Θρόνος 7+4 [5E]. — Παναλλήνιος Ἐλευθερία 8+3 [5E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Φαληγεῖν Ἀῦρα 17+8 [12E]. — Εὐαγγελίου
17+7 [12E]. — Ἀετιεύς 16+8 [11E]. — Ἐκτός Δια-
γωνισμοῦ: Μεγάλη Ἰδέα 17+7 [12E].

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 1920ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

— Απὸ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι
συναρῶνται πάλιν ἓνα, ὁ πρῶτος
σημαίνει πᾶσα δημοσιεύσιμος Ἀσκή-

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Μανδρακινὸν Ἰδεώδες 20+15
[17E]. — Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Σαν-
δὴν Ἑλληνοπούλα 20+16 [18E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Πρωτοβροχία 18+15 [16E]. —
Στερίγγα 19+15 [16E].

ΕΠΙΛΟΓΑΙ

— Ραδιοφωνία 16+12 [14E]. — Ἐνδοξὸς Λαονίδης
17+11 [14E]. — Νεῶς 18+10 [14E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ

— Ναυπλιακὸς Ἀστὴρ 12+2 [7E]. — Εὐαγγέλιον 10+2
[6E]. — Τραγουδι τῆς Ἐνώσεως 10+2
[6E]. — Κωνσ. Δ. Τριανταφυλλοῦ 10+2
[6E]. — Θρόνος 7+4 [5E]. — Παναλλήνιος Ἐλευθερία 8+3 [5E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Φαληγεῖν Ἀῦρα 17+8 [12E]. — Εὐαγγελίου
17+7 [12E]. — Ἀετιεύς 16+8 [11E]. — Ἐκτός Δια-
γωνισμοῦ: Μεγάλη Ἰδέα 17+7 [12E].

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 1920ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

— Απὸ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι
συναρῶνται πάλιν ἓνα, ὁ πρῶτος
σημαίνει πᾶσα δημοσιεύσιμος Ἀσκή-

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Μανδρακινὸν Ἰδεώδες 20+15
[17E]. — Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Σαν-
δὴν Ἑλληνοπούλα 20+16 [18E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Πρωτοβροχία 18+15 [16E]. —
Στερίγγα 19+15 [16E].

ΕΠΙΛΟΓΑΙ

— Ραδιοφωνία 16+12 [14E]. — Ἐνδοξὸς Λαονίδης
17+11 [14E]. — Νεῶς 18+10 [14E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ

— Ναυπλιακὸς Ἀστὴρ 12+2 [7E]. — Εὐαγγέλιον 10+2
[6E]. — Τραγουδι τῆς Ἐνώσεως 10+2
[6E]. — Κωνσ. Δ. Τριανταφυλλοῦ 10+2
[6E]. — Θρόνος 7+4 [5E]. — Παναλλήνιος Ἐλευθερία 8+3 [5E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Φαληγεῖν Ἀῦρα 17+8 [12E]. — Εὐαγγελίου
17+7 [12E]. — Ἀετιεύς 16+8 [11E]. — Ἐκτός Δια-
γωνισμοῦ: Μεγάλη Ἰδέα 17+7 [12E].

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 1920ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

— Απὸ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι
συναρῶνται πάλιν ἓνα, ὁ πρῶτος
σημαίνει πᾶσα δημοσιεύσιμος Ἀσκή-

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Μανδρακινὸν Ἰδεώδες 20+15
[17E]. — Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Σαν-
δὴν Ἑλληνοπούλα 20+16 [18E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Πρωτοβροχία 18+15 [16E]. —
Στερίγγα 19+15 [16E].

ΕΠΙΛΟΓΑΙ

— Ραδιοφωνία 16+12 [14E]. — Ἐνδοξὸς Λαονίδης
17+11 [14E]. — Νεῶς 18+10 [14E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ

— Ναυπλιακὸς Ἀστὴρ 12+2 [7E]. — Εὐαγγέλιον 10+2
[6E]. — Τραγουδι τῆς Ἐνώσεως 10+2
[6E]. — Κωνσ. Δ. Τριανταφυλλοῦ 10+2
[6E]. — Θρόνος 7+4 [5E]. — Παναλλήνιος Ἐλευθερία 8+3 [5E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

— Φαληγεῖν Ἀῦρα 17+8 [12E]. — Εὐαγγελίου
17+7 [12E]. — Ἀετιεύς 16+8 [11E]. — Ἐκτός Δια-
γωνισμοῦ: Μεγάλη Ἰδέα 17+7 [12E].

Τὸ πρόβλημα καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀναγνώ-
σις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΟΥ 1922

Από τὸ Σάββατον ὁ Δεκεμβρίου ἢ ἡ Διάπλασις εἰσέρχεται εἰς τὸ 41ον εἶος τῆς καὶ ἀρχίζει ὁ 2ος τόμος, τῆ: Β' Περιόδου.

Εἰς τὰ φυλλάδια τοῦ νέου Τόμου: — μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1922, — θα δημοσιεύονται δύο συγχρονως, θαράσιαι, εἰκονογραφημένα, τεργητότατα, παιδαγωγικὰ μυθιστορήματα.

Τὸ πρῶτον ἐπιγράφεται «ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣ» καὶ εἶναι ἔργον τοῦ περιφημοῦ Ἰουλίου Σανσέλ, τοῦ συγγραφέως τοῦ «Ἑρρίκου Ἀλλινύ».

Τὸ δεύτερον, ἢ «ΒΙΟΝΥΣΙΑ» τῆς Δουφάνας Δαυτός, εἶν' ἐπίσημολογικόν, τρυφρόν, συγκινητικὸν καὶ περιπετειώδες μυθιστορικόν, περιγράφον τὴν ζωὴν τῶν ἀφρικανικῶν.

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἀριστοτεχνικὰ μυθιστορήματα εἶναι κατὰ ἄλληλα δὲ μόνον διὰ παιδιὰ, ἀ-

γώγια ἢ κορίτσια, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας.

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσιος» μένει ἀνασχητῆ, (16 δρ διὰ τὸ Ἑσωτερικόν, 25 φρ. διὰ τὸ Ἑξωτερικόν καὶ 4 δολλάρια διὰ τὴν Ἀμερικὴν) ἐπίσης καὶ ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου, (40 καὶ 50 λεπτά.)

Ἡ Διάπλασις ἐλπίζει διὰ τὸ δυνήθῃ νὰ καλύψῃ τὰ ὑπεροχὰς βροδῆ τῆς μόνον διὰ τῆς ἀξήσεως τῆς κυκλοφορίας τῆς, τὴν ὁποίαν ἐμπιστεύεται κυρίως εἰς τὸ Ἐσπάρθωμα τῶν ἀγαπητῶν τῆς φύλιν.

Μόνον τὸ δικαίωμα τοῦ Ψευδωνύμου διὰ τὸ 1922 ἀξάνει ἀπὸ δρ. 2, εἰς 3.

Παρακολουθῶνται οἱ συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, νὰ τὴν ἀνανέωσιν ἐγκαιρως καὶ ὅσον εἰς μ ο ρ ο υ ν τ α χ υ τ ε ρ α π ρ ὸς ἀποφυγῆν τῆ. μεγάλης σφοδρῆς ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία δυσκολεῖ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου τὰς τελευταίας ἡμέρας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

475. ΔΑΝΙΑ ΠΑΡΟΣ ΝΕΡΩΝ ΚΟΡΕΑ ΑΞΙΟΣ ΠΟΡΟΣ ΣΦΛΑΣ ΠΗ-ΙΚΑΡΟΣ (ἈΜΙΣ, ΚΕΚΡΟΦ, ΤΡἈνετοῖς, ΤΟΡῶνης, ΟΙΟΙ, ΝΗΣ-σά.)—488. Ὁ ἀκμάτης δὲν τρέβει μὴ δαλα, γὰ νὰ μὴ τὰ σπάζῃ.—484. Εἶμαι συνδρομητῆς εἰς τὴν Διάπλαιν (ἡ μὲ συν δ Ρώμη-τ' εἰς εἰς-τῆ-διὰ πλᾶ συν.).

485. A I M R S A C L H E S P A G N E R N D B D I A E E

486. Com- me on fait se couché.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ τὴν 19 τὸ πάλιν λέξεσι μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ἔθρος). Πέρον τὸν 10 λέξ. 20 λέξ. ἢ λέξ. μὲ πᾶσα δὲ στοιχεῖα λέξ. 30 καὶ μεμεράλια λέξ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.

Ἐβδ εἶμαι, ἀνεμῶσά σας, Ἐπιθυμῶ καὶ θέλω νὰ μὲ ἐρῆτε Νὰ ἔλιτε τὰ δυνατὰ σας Στὸ λεπτό, ἄφα ὀδύς, νὰ μὲ ἐρῆτε. Ἀπ' τὴν ἀνάποδῃ.

ΠΗΡΟΑΥΤΟΣ (ΚΑ' — 61) θι. I. Β. Δημ. 16

Ἐλα, ἀνακτέφου καὶ σὺ στὸ σάλονι τῆς Διαπλάσεως. Θὰ τὸ φαιδρῶνς πάλι.

Καμρινάκη, Κολιτσιδοπούλα, λόγοι ἰδιαιτέρως δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἱβρῶσμε παραρτήματα ἀμφότερων. Κολέβειον, Τιμημένο Φάσματτον.

Συνάδελφοι, Ἀνταλλάσσω γραμματικὸν σύστημα διάφορα. Διευθύνσις Ἰωάννην Λοῦμον, Βαλακίου, 11. Ἀΐπειραιῶ.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ ἀπεργία κ' ἢ ἄλληλῃ Τυπογραφείου μᾶς ἀνάγκασε νὰ καθυστερήσωμεν τὸ φύλλον μίαν ἑβδομάδα, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν σειράν μας καὶ ἀνακληρήσωμεν τὸ φύλλον πῶν εἰσις, ἔκρησε τὸ μέτρομεν ἔν ἀπὸ τὰ δύο: ἢ νὰ ἐκδοῦμεν τώρα ἐπὶ τὴν 30 δεκάξ. σελίδον, ἢ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰ ἐκτασέλιδα μὲ καθυστερήσιν καὶ μὲ μίαν προσπάθειαν νὰ κερδίζωμεν μίαν ἢ δύο ἡμέρας τὴν ἑβδομάδα, ὡς ἐβαθρῶδον νὰ γίνωμεν πάλιν ἐνήμεροι. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον σχέδιον προσκοπίτε κατὰ τυπογραφικῶν δυσχερειῶν ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας ἀδύνατον νὰ γίνῃ δεκαεξασέλιδον φύλλον ἐντὸς μᾶς ἑβδομάδος. Μὲ τὸ δεύτερον πάλιν θὰ ἐβροδύνωμεν πάλιν τὰ ταυτοσηθῶμεν. Κ' ἔν μὲν ἦτο ἄλλη ἐποχῇ, δὲν ἐπείραζε ἴσως ἀλλὰ πληρῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους μας καὶ εἰ νὰ ἀνάγνῃ νὰ τελεσιῶν αὐτὸς ὁ τόμος μὲ τὸν Νοέμβριον καὶ ἀρχισθὲ ὁ νέος ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου. Τοῦτο μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ μὲ πάθε θνοίαν. Κ' ἴδον ἐως: Τὸ ἐρχόμενον φυλλάδιον θὰ εἶναι ὁ ὠδ ε κ α σ ε λ ἰ δ ο ν, θὰ φθῆθ' ὁδο ἡμερομηνίας (20 καὶ 27 Νοεμβρίου) καὶ δύο ἀριθμοὺς (51 καὶ 52), θὰ ἔχη τὸ τέλος τοῦ Μικροῦ Ἐθελοντοῦ μὲ δύο εἰκόνας καὶ τὸν Πίνακα τῶν Περιεχομένων μὲ τὸ ἐξάφυλλον, καὶ θὰ κλείνῃ τὸν τόμον τοῦ 1921. Οὕτω τὸ ἄλλο Σάββατον, 4 Δεκεμβρίου, θὰ ἐκδοθῆ εἰς τὴν ἡμέραν τὸν, ἐγκαρῆστια, τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ νέου μας ἔτους μὲ τὰ νέα μυθιστορήματα. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀπὸ τὸν τόμον τοῦ 1921, θὰ λείπωμεν τῶσπορες σελίδες. Ἄλλ' ἢ ἔλλειψις εἶναι μικρὰ, προκειμένου νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν τάξιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μᾶς ἐβγαλεν ἡ ἀπεργία κ' ἢ ἄλληλῃ Τυπογραφείου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια τοῦ 188ου Διαγωνισμοῦ Ἀπριλοῦ. Αἱ λύσεις δευτέραι μέχρι τῆς 20 Ἰανουαρίου) ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τῆς ἀριθμίας ταύτης. Ἐρ' ὅσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ἔθως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλάδιων.)

750. Αεζιγρῆφος. Ἐγὼ δὲν οὐκ ἀπὸ τῆς Τὸ πρῶτον μου θὰ ἐρῆ Τὰ πρόβατα στὸ ἄλλο Κλειστομένα θεὰ ἰθὺς Ἡ' ἀπὸ τὰ δὲ ἄν εἰσώσῃς. Ἐνα περίεργον ἔξο. Ἐν ἔξ θὰ φανερώσῃς. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδους.

751. Στοιχειόγραφος. Εἶμαι πούλι πὸν τρώγομαι Καὶ νὰ μὲ φᾶς κεφάλι καὶ λαμβ. Μὰ τότε ὅταν γίνεσαι: Νὰ βασιλοπούλο ὁμηρικὸ! Ἐστᾶλη ὑπὸ το Στραβοῦλου.

752. Μεταγραμματισμός. Εἶμαι δένδρο ἄπ' τὰ κοινὰ. Μ' ἀν' τὸ Πι μου κἀνξ Λά, Ἄλλο δένδρο θὰ πρῶδῃ, Πέγνῃ καὶ τοδο πάλι. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Κεφαλλοντιπούλας.

753. Αἰνίγμα. Στὸ τέλος ἐρῆσεται τῆς γῆς Τὸ ἀρσενικὸ μου. Ἄλλὰ σὲ κἀθε χώρα γῆς Τὸ θηλυκὸ μ' ν Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ναγνέμον Ἀκρομαίλι.

754. Δικτυωτόν. * * * * * = Ὀμηρ. Βασιλοπούλα * * * * * = Τισάν. * * * * * = Φυτόν. * * * * * = Ἐξελαστήριον Καὶ καθῆτος τὰ ἴδια. Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μίνας.

755. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας. — Ἐ. Δουλοῦλα, Νικιάκη, μὴν παρῆκατε γιὰτὶ ὁλ σὰς παρᾶξον. — Ποιᾶ; — Ἀυτὰ πὸν σὰς εἶπα. Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Χωριατοπούλο.

756-760. Μαγικὸν Γράμμα. Τῆ ἀναλλαγῆ ἑνὸς γραμματικῶς ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πᾶντοτε τοῦ ἀποθ, νὰ σχηματισθῶν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τῶσαι λέξεις: Χανία, λεξικόν, γόθος, Ἄσπος, ἄχορ. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ρήγα Φεραίου.

761. Διπλῆ Ἀκροστιχίς. Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κίττωι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀργαίον θεόν, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἤπειρον: 1. Νῆσος τοῦ Ἰονίου. 2. Ἡμιδργια λαός. 3. Συγγνής. 4. Ἐρῆμος. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θεοκρίτου τοῦ Δικαίου.

762. Ἐλλειπσοῦμφρονον. γεα. ο. ου. εν. ου. αι. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λυγκῶς.

763. Γρίφος. X X 1 X εἰ ἦν + X X εἰ κλα X Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀλτρομιστῆας.

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς. 764. Peje-Mele Les - font - guisseaux - grandes - petits - rivieres - les. Ἐστᾶλη ὑπὸ Ὀδ. Β. Καρμαναλί.

765. Sans Consonnes auée - e - a - ie Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Υακρηφάνου Ἑλληνοσ.

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 32. 471. Οὐαλία (οὐ, λα, Λία.)—472. Μιλάνον (μι, λα, νύ.)—473. Αἰθίς Κέθης.—474. Τὸ σφουγγάρι.